

Sag C-637/23 [Boghni]ⁱ**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

24. oktober 2023

Forelæggende ret:

Conseil du Contentieux des Etrangers (Belgien)

Afgørelse af:

16. oktober 2023

Sagsøger:

X

Sagsøgt:

État belge ved secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

1. Twistens genstand og de faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren kom efter eget udsagn til Belgien for to år siden og har i denne periode opholdt sig hos sin bror. Han har oplyst, at han er algerisk statsborger.
- 2 Den 27. januar 2023 blev han frihedsberøvet på grundlag af en administrativ udlændingekontrolrapport.
- 3 Den 28. januar 2023 fik han meddelt et påbud om at forlade landet med tilbageførsel til grænsen og tilbageholdelse med henblik på udsendelse samt et indrejseforbud i to år.
- 4 Fraværet af en fastsat frist for frivillig udrejse er nærmere bestemt begrundet som følger:

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen..

»1° Den pågældende har ikke indgivet ansøgning om ophold eller international beskyttelse efter sin ulovlige indrejse eller under sit ulovlige ophold eller inden den frist, der er fastsat i nærværende lov.

2° Den pågældende hævder at have opholdt sig i Belgien i to år. Ifølge de administrative sagsakter har han ikke forsøgt at lovliggøre sit ophold efter den lovbestemte fremgangsmåde.

3° Den pågældende samarbejder ikke eller har ikke samarbejdet med myndighederne.

4° Den pågældende har ikke meldt sig hos kommunen inden [den lovbestemte] frist og har ikke fremlagt noget bevis for, at han opholder sig på hotellet.«

5 Sagsøgeren blev løsladt ved kendelse af 6. februar 2023, som blev stadfæstet efter anke ved dom af 21. februar 2023.

6 Ved stævning indleveret den 6. februar 2023 har sagsøgeren anlagt annullationssøgsmål ved Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager, Belgien) til prøvelse af påbuddet af 28. januar 2023 om at forlade landet med tilbageførsel til grænsen (den første og den anden anfægtede akt) og af indrejseforbuddet (den tredje anfægtede akt).

2. Relevante EU-retlige forskrifter

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

7 Artikel 47 fastsætter:

»Adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol

Enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov. Enhver skal have mulighed for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret.

[...]«

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold

8 Artikel 3 fastsætter:

»Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

[...]

4) »afgørelse om tilbagesendelse«: en administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, der fastslår eller erklærer, at en tredjelandstatsborgers ophold er ulovligt, og som pålægger eller fastslår en forpligtelse for den pågældende til at vende tilbage

[...]«

9 Artikel 7 fastsætter:

»Frivillig udrejse

1. I en afgørelse om tilbagesendelse fastsættes en passende frist for frivillig udrejse på mellem syv og tredive dage, jf. dog de undtagelser, der er anført i stk. 2 og 4. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte, at en sådan frist kun indrømmes efter begæring fra den pågældende tredjelandstatsborger. I så fald underretter medlemsstaterne de pågældende tredjelandstatsborgere om muligheden for at indgive en sådan begæring.

Den i første afsnit omhandlede frist udelukker ikke, at de pågældende tredjelandstatsborgere kan udrejse tidligere.

[...]

4. Er der risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller er en ansøgning om lovligt ophold blevet afvist som åbenbart grundløs eller svigagtig, eller udgør den pågældende person en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, kan medlemsstaterne undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse eller de kan indrømme en frist på under syv dage.«

10 Artikel 8 fastsætter:

»Udsendelse

1. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger til at fuldbyrde afgørelsen om tilbagesendelse, hvis der ikke er indrømmet en frist for frivillig udrejse i henhold til artikel 7, stk. 4, eller hvis forpligtelsen til at vende tilbage ikke er blevet opfyldt inden for den frist for frivillig udrejse, som er indrømmet i henhold til artikel 7.

2. Har medlemsstaten indrømmet en frist for frivillig udrejse i henhold til artikel 7, kan afgørelsen om tilbagesendelse først fuldbyrdes efter fristens udløb, medmindre der inden for denne frist opstår en af de i artikel 7, stk. 4, omhandlede risici.«

11 Artikel 11 fastsætter:

»Indrejseforbud

1. Afgørelser om tilbagesendelse ledsages af et indrejseforbud:

- a) hvis der ikke er indrømmet en frist for frivillig udrejse, eller
- b) hvis forpligtelsen til at vende tilbage ikke er efterkommet.

I andre tilfælde kan afgørelser om tilbagesendelse ledsages af et indrejseforbud.

[...]«

12 Artikel 12 og 13 har følgende ordlyd:

»Artikel 12

Form

1. Afgørelser om tilbagesendelse og, hvis der er udstedt sådanne, afgørelser om indrejseforbud og afgørelser om udsendelse skal affattes skriftligt og angive de faktiske og retlige grunde samt oplyse om de retsmidler, der er til rådighed.

[...]

Artikel 13

Retsmidler

1. Den pågældende tredjelandsstatsborger skal have adgang til effektive retsmidler til at klage over eller søge prøvning af afgørelser vedrørende tilbagesendelse som omhandlet i artikel 12, stk. 1, ved en kompetent retslig eller administrativ myndighed eller et kompetent organ, sammensat af medlemmer, der er upartiske og er sikret uafhængighed.

2. Myndigheden eller organet, jf. stk. 1, skal have beføjelse til at prøve afgørelser vedrørende tilbagesendelse som omhandlet i artikel 12, stk. 1, herunder mulighed for midlertidigt at suspendere afgørelsernes fuldbyrdelse, medmindre midlertidig suspension allerede finder anvendelse i medfør af national lovgivning.

[...]«

3. Parternes synspunkter

- 13 På dette trin i sagen har forhandlingerne drejet sig om arten af afgørelsen om at undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse. Er der tale om en ensidig retsakt med individuel rækkevidde udstedt af et administrativt organ, som afføder retsvirkninger for adressaten eller hindrer sådanne retsvirkninger i at indtræde, og

som kan gøres til genstand for en administrativ prøvelse, eller tværtimod om en simpel foranstaltning til fuldbyrdelse af påbuddet om at forlade området, som ikke i sig selv har retsvirkninger, hvorfor den ikke udgør en retsakt, der kan gøres til genstand for en administrativ prøvelse?

A. Sagsøger

- 14 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at for så vidt som afgørelsen om ikke at indrømme en frist, inden for hvilken han skulle forlade området, skaber retsvirkninger, navnlig i henseende til frihedsberøvelsen og indrejseforbuddet, der i den foreliggende sag alene er baseret på fristen på 0 (nul) dage, er denne afgørelse ikke en simpel fuldbyrdelsesforanstaltning og bør derfor kunne anfægtes.

B. État belge

- 15 État belge er af den opfattelse, at afgørelsen om at undlade at indrømme en frist, inden for hvilken sagsøgeren skulle forlade området, ikke kan anfægtes. État belge har henvist til Conseil d'États (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) dom nr. 254 377 af 1. september 2022, hvorefter denne frist er en foranstaltning til fuldbyrdelse af et påbud om at forlade området, og ønsker oplyst, hvilken virkning artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/115 har for Conseil d'États (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) analyse, eftersom denne bestemmelse tillader medlemsstaterne at fastsætte, at de ikke indrømmer en frist for frivillig udrejse. Ifølge État belge viser ordlyden af artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/115 og især den mulighed, som medlemsstaterne har for kun at indrømme en frist efter begæring fra den berørte person, at en angivelse af en frist for fuldbyrdelse af afgørelsen om tilbagesendelse ikke udgør et væsentligt element i en afgørelse om tilbagesendelse.

4. Bedømmelse foretaget af Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager)

- 16 Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager) har afgrænset sin undersøgelse til følgende to spørgsmål: Udgør det forhold, at der ikke er indrømmet en frist for frivillig udrejse, en simpel foranstaltning til fuldbyrdelse, som ikke kan gøres til genstand for prøvelse, for så vidt som den ikke ændrer retsstillingen for tredjelandsstatsborgeren med ulovligt ophold på området? Udgør indrømmelsen eller undladelsen af at indrømme en frist for frivillig udrejse et element i en afgørelse om tilbagesendelse?

En uanfægtelig fuldbyrdelsesforanstaltning eller en anfægtelig retsakt

- 17 Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager) har for det første påpeget, at Domstolen i sin dom af 28. april 2011, El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268), fastslog:

»35. Samme direktivs artikel 6, stk. 1, fastsætter således for det første en pligt for medlemsstaterne til først og fremmest at træffe en afgørelse om tilbagesendelse vedrørende enhver tredjelandsstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område.

36. Inden for rammerne af denne indledende etape af proceduren for tilbagesendelse skal den frivillige gennemførelse af den pligt, som følger af afgørelsen om tilbagesendelse, medmindre der foreligger undtagelser, prioriteres højest, idet artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/115 bestemmer, at denne afgørelse skal fastsætte en passende frist for frivillig udrejse på mellem syv og tredive dage.

37. Det følger af nævnte direktivs artikel 7, stk. 3 og 4, at det kun er under særlige omstændigheder såsom ved risiko for, at den pågældende forsvinder, at medlemsstaterne kan pålægge adressaten for en afgørelse om tilbagesendelse regelmæssigt at melde sig hos myndighederne, at stille en passende økonomisk garanti, at indlevere dokumenter eller at opholde sig et bestemt sted, eller indrømme en frist på under syv dage for frivillig udrejse eller undlade at indrømme en sådan frist.

[...]

41. Det følger af det foregående, at rækkefølgen af etaperne af tilbagesendelsesproceduren fastsat ved direktiv 2008/115 svarer til en graduering af foranstaltninger, som skal træffes med henblik på gennemførelsen af afgørelsen om tilbagesendelse, idet denne graduering går fra den foranstaltning, som giver den pågældende mest frihed, nemlig fastsættelsen af en frist for den pågældendes frivillige udrejse, til foranstaltninger, som mest begrænser denne frihed, nemlig frihedsberøvelse i en særlig facilitet for frihedsberøvede, idet overholdelsen af proportionalitetsprincippet bør sikres under alle disse etaper.«

- 18 I dom af 5. juni 2014, Mahdi (C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, præmis 40) præciserede Domstolen: »Ifølge samme direktivs sjette betragtning bør medlemsstaterne sikre, at tredjelandsstatsborgeres ulovlige ophold bringes til ophør efter en retfærdig og gennemsigtig procedure. Ligeledes ifølge denne betragtning og i overensstemmelse med EU-rettens almindelige principper bør afgørelser, der vedtages efter direktiv 2008/115, træffes efter en konkret og individuel vurdering og baseres på objektive kriterier, således at der tages hensyn til andet end blot det faktum, at der er tale om ulovligt ophold.«
- 19 I dom af 11. december 2014, Boudjlida (C-249/13, EU:C:2014:2431, præmis 51 og 59), lagde Domstolen til grund, at det »[e]ndelig følger [...] af retten til at blive hørt, at de kompetente nationale myndigheder, inden der træffes afgørelse om tilbagesendelse, sikrer, at den berørte kan tilkendegive sit synspunkt om betingelserne for vedkommendes tilbagesendelse (dvs. udrejsefristen og om tilbagesendelsen sker frivilligt eller tvunget). [...] Det følger af det ovenstående, at retten til at blive hørt inden vedtagelsen af en afgørelse om tilbagesendelse skal gøre det muligt for forvaltningen at oplyse sagen med henblik på at træffe

afgørelse med fuldt kendskab til sagen samt angive en tilstrækkelig begrundelse for afgørelsen, således at den berørte person i givet fald kan udøve sin søgsmålsadgang.«

20 Hvad nærmere bestemt angår retsvirkningerne af en afgørelse om at undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse, fremgår det af artikel 8, stk. 1, i direktiv 2008/115, at hvis der ikke indrømmes en frist for frivillig udrejse, træffer medlemsstaten de nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelse af afgørelsen om tilbagesendelse. Det følger af artikel 8, stk. 2, i direktiv 2008/115, at hvis en medlemsstat indrømmer en frist for frivillig udrejse, kan afgørelsen om tilbagesendelse først fuldbyrdes efter udløbet af denne frist. Endvidere bestemmes det i artikel 11, stk. 1, litra a), at hvis der ikke indrømmes en frist for frivillig udrejse, ledsages afgørelsen om tilbagesendelse af et indrejseforbud.

21 I dom af 28. april 2011, El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268), fastslog Domstolen:

»37. Det følger af nævnte direktivs artikel 7, stk. 3 og 4, at det kun er under særlige omstændigheder såsom ved risiko for, at den pågældende forsvinder, at medlemsstaterne kan pålægge adressaten for en afgørelse om tilbagesendelse regelmæssigt at melde sig hos myndighederne, at stille en passende økonomisk garanti, at indlevere dokumenter eller at opholde sig et bestemt sted, eller indrømme en frist på under syv dage for frivillig udrejse eller undlade at indrømme en sådan frist.

38. I sidstnævnte tilfælde, men også i en situation, hvor pligten til tilbagesendelse ikke er blevet overholdt inden for den frist, som er fastsat for en frivillig udrejse, fremgår det af artikel 8, stk. 1 og 4, i direktiv 2008/115, at disse bestemmelser med det formål at sikre, at procedurerne for tilbagesendelse er effektive, pålægger en medlemsstat, som har truffet en afgørelse om tilbagesendelse over for en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold, at gennemføre udsendelsen ved at træffe alle de nødvendige foranstaltninger, herunder i givet fald forholdsmæssige tvangsforanstaltninger, navnlig i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder.«

22 I dom af 8. maj 2018, K.A. m.fl. (Familiesammenføring i Belgien) (C-82/16, EU:C:2018:308, præmis 86), fremhævede Domstolen:

»[...] at i henhold til artikel 11, stk. 1, i direktiv 2008/115 er medlemsstaterne forpligtede til at vedtage en afgørelse om indrejseforbud, såfremt den tredjelandstatsborger, som er genstand for en afgørelse om tilbagesendelse, ikke har efterkommet sin forpligtelse til at vende tilbage, eller såfremt den pågældende ikke er blevet indrømmet en frist for frivillig udrejse [...]«

23 I dom af 16. januar 2018, E (C-240/17, EU:C:2018:8, præmis 48) fastslog Domstolen:

»[det fremgår] af selve ordlyden af artikel 6, stk. 2, i direktiv 2008/115, at disse myndigheder er forpligtet til at træffe en sådan afgørelse om tilbagesendelse og i medfør af dette direktivs artikel 11 at lade den være ledsaget af et indrejseforbud, for så vidt som den offentlige orden og den nationale sikkerhed pålægger det, hvilket det imidlertid tilkommer den nationale ret at efterprøve, henset til Domstolens relevante praksis (jf. i denne retning dom af 11.6.2015, Zh. og O., C-554/13, EU:C:2015:377, præmis 50-52 og 54).«

- 24 I dom af 3. juni 2021, Westerwaldkreis (C-546/19, EU:C:2021:432, præmis 51), bekræftede Domstolen, at »[i] henhold til artikel 11, stk. 1, i direktiv 2008/115 ledsages afgørelser om tilbagesendelse af et indrejseforbud, hvis der ikke er indrømmet en frist for frivillig udrejse, eller hvis forpligtelsen til at vende tilbage ikke er efterkommet. I andre tilfælde kan afgørelser om tilbagesendelse ledsages af et indrejseforbud.«
- 25 Det kunne heraf udledes, at afgørelsen om at undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse (0 dage), således som i den foreliggende sag, selv om den på ingen måde berører konstateringen af det ulovlige ophold på området, ikke alene medfører den umiddelbare iværksættelse af materiel tvangsfuldbyrdelse (direktivets artikel 8, stk. 2), men ligeledes pligten til at lade afgørelsen om tilbagesendelse ledsage af et indrejseforbud (direktivets artikel 11, stk. 1, litra a)). Eftersom afgørelsen om at undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse er indeholdt i afgørelsen om tilbagesendelse og begrundet heri, forekommer det nødvendigt at indføre et effektivt retsmiddel til prøvelse af dette aspekt af afgørelsen om tilbagesendelse. Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) har nemlig på sin side ikke accepteret, at der i forbindelse med et søgsmål, der alene er anlagt til prøvelse af indrejseforbuddet, kan fremføres et anbringende til anfægtelse af afgørelsen om at undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse, navnlig fordi der er tale om en anden afgørelse. Ovenstående kunne afføde situationer, hvor selve retsgrundlaget for udstedelsen af indrejseforbuddet (fravær af frist for frivillig udrejse [nul dage]) ikke kan anfægtes, og hvor alene varigheden stadig kunne anfægtes i forbindelse med et søgsmål til prøvelse af indrejseforbuddet.
- 26 Da fortolkningen af EU-retten giver anledning til tvivl, har Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager) besluttet at forelægge Domstolen det første af nedenstående spørgsmål.

Udgør fristen for frivillig udrejse et element i en afgørelse om tilbagesendelse?

- 27 Af hensyn til sin vurdering af søgsmålsinteressen i det anbringende, der er fremført til anfægtelse af afgørelsen om at undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse, har Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager) ligeledes fundet det nødvendigt at få klarlagt fortolkningen af ordlyden »fastsættes en passende frist« i artikel 7 i direktiv 2008/115 og »og [...] en forpligtelse [...] til at vende tilbage« i artikel 3, nr. 4), i direktiv 2008/115. Spørgsmålet er nemlig, om en indrømmelse eller en undladelse

af at indrømme en frist for frivillig udrejse udgør et væsentligt element i en afgørelse om tilbagesendelse. Hvis Domstolen skulle besvare det første spørgsmål med, at en angivelse af en frist i en afgørelse om tilbagesendelse udgør en anfægtelig retsakt, og hvis der er konstateret et ulovligt forhold i forbindelse med denne frist på grund af en tilsidesættelse af den bestemmelse i belgisk ret, der gennemfører tilbagesendelsesdirektivets artikel 7, stk. 4, er det navnlig spørgsmålet, om afgørelsen om tilbagesendelse bortfalder i sin helhed, og tredjelandstatsborgeren således ikke længere skal efterleve den. Omfatter en afgørelse om tilbagesendelse med andre ord nødvendigvis, ud over konstateringen af det forhold, at tredjelandstatsborgeren befinder sig ulovligt på området, en afgørelse om, hvorvidt der skal indrømmes en frist for frivillig udrejse eller ej, og er disse to dele af afgørelsen om tilbagesendelse uadskillelige?

- 28 I artikel 3, nr. 4), i direktiv 2008/115 defineres begrebet »afgørelse om tilbagesendelse« som følger: »en administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, der fastslår eller erklærer, at en tredjelandstatsborgers ophold er ulovligt, og som pålægger eller fastslår en forpligtelse for den pågældende til at vende tilbage«. Det kunne udledes af ordet »og«, at forpligtelsen til at vende tilbage, som indikerer den frist, inden for hvilken den skal efterleves, udgør et væsentligt element i afgørelsen om tilbagesendelse.
- 29 I dom af 14. maj 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 115), fastslog Domstolen, at »[d]et [derfor fremgår] af selve ordlyden af nr. 4) i artikel 3 i direktiv 2008/115, at den omstændighed at pålægge eller fastslå en forpligtelse til at vende tilbage udgør e[t] af de to elementer, som en afgørelse om tilbagesendelse består af«. Der opstår dermed tvivl om, hvorvidt den omstændighed, at den nationale domstol har konstateret, at bestemmelsen om fristen er ulovlig, og den kompetente forvaltning derfor har pligt til at indføre en ny, i analogi med den foreliggende sag udgør en ændring af et væsentligt punkt i afgørelsen om tilbagesendelse, således at forvaltningen skal træffe en helt ny afgørelse om tilbagesendelse som omhandlet i direktivets artikel 3, nr. 4).
- 30 Endvidere synes det at kunne udledes af ordlyden »fastsættes en passende frist« i artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/115, at en afgørelse om tilbagesendelse systematisk indeholder en angivelse af en frist, hvorfor indrømmelsen af en frist ikke kan fraviges, og en frist på nul dage kun kan pålægges i de situationer, der er udtømmende opregnet i direktivets artikel 7, stk. 4. Dette synes bekræftet i dom af 28. april 2011, El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, præmis 36, 37 og 51), og af 3. marts 2022, Subdelegación del Gobierno en Pontevedra (Bøde i tilfælde af ulovligt ophold) (C-409/20, EU:C:2022:148, præmis 57).
- 31 Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager) har af hensyn til sin afgørelse af den foreliggende sag besluttet at forelægge Domstolen det andet af nedenstående spørgsmål.

- 32 Endvidere oplyser Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager), at den belgiske lovgiver ikke har benyttet sig af den mulighed, der hjemles medlemsstaterne ved tilbagesendelsesdirektivets artikel 7, stk. 1, til kun at fastsætte en frist efter begæring fra den berørte person, og at Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager) efter belgisk ret hverken har kompetence til selv at fastsætte en frist, inden for hvilken tredjelandsstatsborgeren skal forlade området, eller til selv at træffe en ny afgørelse om tilbagesendelse.
- 33 Følgelig ønsker Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager), såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, subsidiært oplyst den praktiske rækkevidde og eksigibiliteten af en afgørelse om tilbagesendelse, jf. artikel 3, nr. 4), i direktiv 2008/115, som er frataget det element, der vedrører fristen.

5. De præjudicielle spørgsmål

- 34 Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager) forelægger følgende spørgsmål:

1) Skal bestemmelserne i artikel 7, stk. 4, artikel 8, stk. 1 og 2, og artikel 11, stk. 1, i direktiv 2008/115, læst samlet eller hver for sig i lyset af artikel 13 i direktiv 2008/115 og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at de er til hinder for, at afgørelsen om at undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse skal betragtes som en simpel fuldbyrdelsesforanstaltning, som ikke ændrer den berørte tredjelandsstatsborgers retsstilling, eftersom indrømmelsen eller undladelsen af at indrømme en frist for frivillig udrejse på ingen måde berører den første konstatering af det ulovlige ophold på området?

Indebærer retten til effektive retsmidler, således som den er garanteret ved artikel 13 i direktiv 2008/115 og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at lovligheden af en afgørelse om at undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse i forbindelse med søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om tilbagesendelse kan anfægtes, hvis ellers lovligheden af retsgrundlaget for indrejseforbuddet ikke længere med føje kan bestrides?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal ordlyden »fastsættes en passende frist« i artikel 7, stk. 1, og »og [...] en forpligtelse [...] til at vende tilbage« i artikel 3, nr. 4), i direktiv 2008/115 da fortolkes således, at en bestemmelse om fristen[, eller under alle omstændigheder afgørelsen om at undlade at indrømme en frist,] i forbindelse med forpligtelsen til udrejse udgør et væsentligt element i en afgørelse om tilbagesendelse, således at hvis der konstateres et ulovligt forhold vedrørende denne frist, bortfalder afgørelsen om tilbagesendelse i sin helhed, og en ny afgørelse om tilbagesendelse skal træffes?

Såfremt Domstolen er af den opfattelse, at afslaget på indrømmelse af en frist ikke er et væsentligt element i afgørelsen om tilbagesendelse, og såfremt den berørte medlemsstat ikke har benyttet sig af muligheden i artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/115 for kun at fastsætte en frist efter begæring fra den berørte person, hvilken praktisk rækkevidde og eksigibilitet skal der da tillægges en afgørelse om tilbagesendelse, jf. artikel 3, nr. 4), i direktiv 2008/115, som er frataget det element, der vedrører fristen?

- 35 Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager) gør opmærksom på, at den har forelagt lignende præjudicielle spørgsmål vedrørende fristen for frivillig udrejse for en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold ved dom nr. 295 507 af 16. oktober 2023 (registreret hos Domstolen under sagsnummer C-636/23). Domstolen anmodes om, at de to sager behandles samlet.

ARBEJDSDOKUMENT